

ע"פ 35429/05/17 - מדינת ישראל נגד עמאד והדאן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ג 35429-05-17 מדינת ישראל נ' והדאן
לפני:
כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד כבוד השופטת זהבה בוסתן כבוד השופטת נאוה בכור
המערערת
מדינת ישראל
נגד
המשיב
עמאד והדאן

10 ספטמבר 2017

נוכחים:

ב"כ המערערת עו"ד אורי רינצקי

המשיב ובא כוחו עו"ד דורון לוי

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיב הורשע על פי הודאתו בת.פ. 58889-01-17 (בית משפט השלום בפתח תקווה) בעבירות רכוש כלפי רכב, שב"ח, נהיגה ברכב ללא ביטוח וללא רישיון נהיגה והחזקת כלי פריצה לרכב ונדון לתקופת מאסר כוללת של שנתיים המורכבת מ-18 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות נושא גזה"ד ומהפעלה במצטבר (6 חודשים) ובחופף (6 חודשים) של מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו בגין הרשעתו בעבירות דומות שבקשר אליהן נדון ל-3 שנות מאסר, ממנו שוחרר 4 חודשים לפני ביצוע העבירות נושא גזה"ד.

כמו כן, נדון המשיב לשנת מאסר על תנאי ול-6 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזה"ד, לתשלום פיצוי למתלוננים בסכום של 2,000 ₪ ולקנס בסך של 1,000 ₪.

ערעור המדינה מופנה כלפי המתחם שבין 12 - 24 חודשים שקבע בית המשפט קמא לגבי העבירות נושא גזה"ד, לגבי מיקומו של המשיב במתחם ולגבי החפיפה החלקית של עונש המאסר שהיה תלוי ועומד נגדו.

בית משפט קמא קבע, כי המעשים נושא גזה"ד בוצעו ברצף אחד ולכן אין לקבוע מתחם ענישה אחד לשניהם. כן קבע בית משפט קמא, כי המשיב פגע בערכים החברתיים של ביטחון הציבור ורכושו, ביטחון המשתמשים בדרך וריבונות המדינה לקבוע את זהות הבאים אליה וקבע מתחם ענישה שבין שנה לשנתיים וענישה נלווית.

בית המשפט קמא התחשב בעברו הפלילי המכביד של המשיב שמעיד כי הוא בחר בדרך הפשיעה התלויה בכלי רכב כדרך חיים והוא עוסק בכך ברציפות, למרות עונשי מאסר בפועל לתקופות מצטברות של 15 שנה ועונשי מאסר על תנאי לא הרתיעו אותו.

בית המשפט קמא לא התעלם מהודאתו של המשיב, שנטל אחריות על מעשיו ומחיסרון הזמן השיפוטי ומצא לגזור עליו עונש בחלקו הבינוני - גבוה של מתחם הענישה שקבע.

ב"כ המערערת טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו, כי בית משפט קמא הטיל על המשיב עונש שסוטה לקולא באופן קיצוני וקבע מתחם ענישה שאינו הולם את עקרונות ההלימה וההרתעה שמחייב השתתפות עונשי מאסר כבדים, שכן עבירות של גניבת רכב והקשורות בגניבת רכב מוגדרות בפסיקה כמכת מדינה.

לטענתו, המשיב ושותפיו פעלו כחבורה עבריינית עם חלוקת תפקידים מוגדרת, הגיעו לחניון כדי לגנוב כלי רכב בשיטתיות, כאשר לכל אחד מהמשתתפים תפקיד מוגדר ותפקידו של המשיב היה לאבטח את גניבת הרכב על ידי האחרים.

ב"כ המערערת טוען, כי עברו הפלילי של המשיב מעלה כי מדובר במי שגניבת רכב היא פרנסתו ובנסיבות אלה היה נדרש לקבוע מתחם ענישה חמור יותר שיהלום את חומרת העבירות ואת הצורך בהרתעת המשיב ואחרים.

עוד טוען ב"כ המערערת, כי בית המשפט קבע לא העניק את המשקל המתאים לעברו הפלילי המכביד של המשיב, לכך שהוא מבצע את העבירות בסמיכות זמנים לאחר שחרורו ממאסר ולאור העובדה שלעבירות השב"ח מצטרפות עבירות נלוות אחרות שחמורות פי כמה, כמו סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

באשר להודאתו של המשיב טוען ב"כ המערערת כי היה צריך לתת לה משקל מוגבל לקולא, שכן הוא נתפס בכף על ידי שוטר כשהוא נוהג ברכב גנוב כשהחלון שלו מנופץ וברשותו מברג וכלי פריצה.

בסיכום הודעת הערעור, טוענת המערערת כי היה צריך להחמיר בעונש שהוטל על המשיב בגין העבירות נושא גזה"ד ולהפעיל במצטבר את עונש המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו, בהעדר נסיבות חריגות המצדיקות את הפעלתו בחלקו בחופף.

ב"כ המשיב טוען, כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא הולם את מתחם הענישה שנקבע במקרים אחרים על ידי בתי המשפט השלום שפסקי הדין שלהם הוצגו בפנינו.

עיינו בפסקי הדין אך עיון בהם מעלה כי בחלק מהם מדובר היה במקרה אחד של גניבת רכב, בחלק מהם היה מדובר בסיוע לגניבת רכב בלבד, ובאשר לנסיבותיהם של הנאשמים, מדובר היה בחסרי עבר פלילי, ומשכך אין לקבוע מסקנה באשר למתחמי הענישה שנקבעו על ידי בתי המשפט קמא כתקדים למתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא במקרה שבפנינו.

עיון בשני האישומים נושא הרשעתו של המשיב מעלה כי מדובר במי שמבצע עבירות רכוש כלפי רכב. במקרה נושא האישום הראשון הגיעו המשיב ואחרים ברכב טויוטה לחניון רכבת כדי לגנוב כלי רכב. אחד האחרים ניגש לרכב שבבעלות המתלוננת, ניפץ את חלון הנהג, פתח את מכסה המנוע וניסה להתניע את הרכב, אך ללא הצלחה. באותו זמן המתין המשיב ברכב הטויוטה סמוך למעשייהם של האחרים.

במקרה נושא האישום השני - ניגש אותו אחר לרכב סיאט נוסף שחנה בחניון, ניפץ את חלון הנהג, שבר את מתג ההתנעה והמשיב המתין ברכב הטויוטה. בהמשך, נכנס המשיב לרכב הסיאט האחר ונהג לכיוון שטחי הרש"פ, כאשר נתפס נוהג ברכב וברשותו שני מכשירי רכב שמהווים כלי פריצה וכלי פריצה אחרים.

יש בהתנהגותו של המשיב בשני האישומים כדי להצדיק קביעת מתחם ענישה גבוה יותר ממה שקבע בית המשפט קמא, אשר יאה למקרה אחד ולא לשני מקרים, גם אם בית המשפט קמא ראה בהם משום אירוע אחד לאור סמיכות קרובותם.

לאחר שעיינו בפסיקה שנזכרה בהודעת הערעור ומבלי שאנו מתעלמים מהפסיקה שהוצגה בפנינו על ידי ב"כ המשיב, נראה לנו כי מתחם הענישה הראוי למקרה שבפנינו נע בין 18 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר.

באשר למיקומו של המשיב בתוך מתחם הענישה, נראה לנו כי מן הראוי למקם את המשיב סמוך למחצית תקופת המאסר שבמתחם ולהעמיד אותו בגין העבירות נושא גזה"ד על שנתיים מאסר.

באשר לערעור המכוון כלפי הפעלת עונש המאסר על תנאי בחלקו במצטבר ובחלקו בחופף - אנו סבורים כי לא הובאו בפנינו, כמו בפני בית המשפט קמא, כל נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מהכלל הקבוע בסעיף 45 לחוק העונשין, לפיו עונש מאסר על תנאי יופעל כשהוא מצטבר כולו לעונש המאסר שהוטל בגין העבירות נושא גזה"ד.

משכך הם פני הדברים, אנו קובעים כי המשיב ירצה תקופת מאסר כוללת של 36 חודשי מאסר המורכבת משנתיים מאסר בגין העבירות נושא גזה"ד ומהפעלה במצטבר של שנת מאסר על תנאי שהייתה תלויה ועומדת נגדו בזמן ביצוע העבירות נושא גזה"ד, שבוצעו כאמור 4 חודשים לאחר שהמשיב סיים לרצות עונש מאסר כולל.

יתר חלקי גזה"ד בת.פ. 58889-01-17 (בית משפט השלום בפתח תקווה) יעמדו בתוקפם.

ניתן והודע היום יט' אלול תשע"ז, 10/09/2017 במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.

אברהם טל, נשיא
אב"ד
זהבה בוסתן, שופטת
נאוה בכור, שופטת